

[Niels Helveg Petersen.]

digt og rigtigt at gøre i den nuværende situation. Jeg tror, at man i denne kendsgerning, i et samarbejdsmonster her i salen, som ikke er egnet til at løse de opgaver, der ligger for, skal se den væsentligste forklaring på, den væsentligste årsag til det voldsomme røre, der er i befolkningen i disse måneder.

Dagmar Andreassen: Efter hr. Lysholt Hansens tale kan jeg ikke holde nogle bemærkninger tilbage.

Hr. Lysholt Hansen talte mange og pæne ord om at overføre arbejdskraft fra hjemmemarkedet til eksporterhverv og om at eksportere det, som vi hidtil har beholdt herhjemme, især parcelhusene, som vi bygger. Men hr. Lysholt Hansen kender jo udmærket erhvervslivet indefra, og han ved, at produktion er andet og mere end et spørgsmål om arbejdskraft. Der er noget, der hedder lyst og initiativ til at sætte i gang, men initiativ, investeringslyst og investeringsevne er ikke konstante størrelser. Det er størrelser, der påvirkes af den lovgivning, der sker her i huset, men også af det sindelag over for erhvervslivet, som der gives udtryk for fra flertallet til og med.

Hvad hjælper det, at handelsministeren har gode initiativer, når finansministeren mere end opvejer virkningerne. Ud over de generende love, der allerede er vedtaget, er der bebudet forringede afskrivningsregler for erhvervslivet, større selskabsskat og større formueskat. Jeg er selvfølgelig ikke i tvivl om, at det er SF, der har inspireret til disse love, men det bliver det i grunden ikke bedre af.

Til SF vil jeg sige: hr. Poul Dam har, jeg tror de sidste 3, måske 4 år holdt udmærkede finanslovstaler, som jeg offentligt har rost, finanslovstaler, der lod forstå, at hr. Poul Dam ved, at det danske samfund har uudnyttede muligheder for at producere sig ud af betalingsbalanceunderskuddet. Men der er ingen sammenhæng imellem det, hr. Poul Dam hidtil har sagt, og de handlinger, der kommer fra SF-gruppens side. Det er min personlige opfattelse, at man ved anvendt psykologi kunne fremme produktionen, men det ville jo altså forudsætte, at man holder op med at plukke æglæggerne af politiske grunde, så går de nemlig ud af

æglægningen, selv om de måske nok overlever.

Jeg kunne vel egentlig acceptere denne erhvervsfjendtlige politik fra SFs side, hvis man ikke ville den økonomiske vækst; men SF holder sig jo aldrig tilbage, men står i første række, når offentligt forbrug skal sættes i vejret. Jeg har egentlig aldrig rigtig kunnet finde ud af, om flertallet af SF ikke forstod sammenhængen eller det er rent taktisk politik. Jeg har hidtil tænkt: gid det dog var det første, for manglende indsigt er jo egentlig mere hæderligt, end at man ikke gør det, som man ved er rigtigt.

Men jeg vil nok sige, at efter at jeg har hørt hr. Lützens tale her i dag, tyder det på, at der i hvert fald er en god del manglende forståelse. Hr. Lütken sagde, at da der var fuld beskæftigelse, var der ingen grund til, at de tidligere bebudede forøgelse af maskinafskrivningerne blev gennemført. Ja men, herregud, det er jo lige omvendt, for hvis vi havde masser af arbejdsløshed, gjorde det jo ikke så meget, om man kørte med trillebør. Men når vi nu har så svært ved at spare i dette hus og der er et så eklatant misforhold imellem vor produktion og vort forbrug, ville det da være knaldgodt, hvis vi i stedet for satte os til at producere noget mere med det samme mandskab, og én af vejene til at gøre det er jo netop at give de producerende bedre maskiner og en mere avanceret teknik. Og det kunne man gøre ved at animere til at fremskynde det tidspunkt, hvor de producerende virksomheder anskaffer disse maskiner og denne avancerede teknik, nemlig ved at lade dem få en større del af afskrivningerne i anskaffelsesåret, for man kan jo til syvende og sidst alligevel kun afskrive det, som maskinerne koster i anskaffelse.

I de år, jeg har været med i folketinget, har man stort set brugt 1 eller 2 dage om året til at snakke om besparelser i, og alle andre dage har man snakket om at sætte de offentlige udgifter i vejret. Men den tid, man har brugt på at diskutere, hvordan man skulle få bagt et større brød, er så minimal, at den næsten ikke er til at få øje på. Jeg har ventet på nu hvert år, at man aktivt skulle gå ind i arbejdet på at sætte indtjeningen for samfundet i vejret. Der er jo masser af måder at føre en aktiv erhvervs-politik på, og det haster. Jeg har lyst til at